

Ma palma. (1)

Oh palma! oh hermosa palma!
...

Quant anavam, mans Massacles,
 Jo y l'infantesa florida,
 Crescant ab plantas lleugera
 Pel pla camí de las ditja;

Quantost las santa diada
 Deu's celebros huy atenyia,
 M'afanyava a' collir roses,
 I violes y clavellines,

Per' entoyar bé la palma,
 Plena de dolces joguines,
 Deu a' l'Esglesia ne portava
 A benehir, foll d'alegria.

Mesquí! sens capis llavores
 Deu un temps haquíes d'arrolirne,
 En que, orfe de l'infantesa
 I ab la joventut fent pria,

(1) Fiant a un dels accessis a' la Flor natural.

Arbels un' altra palma
Deu' es de verginitat dita,
Per' dur-la també a l'Esglesia
Et rebre la benedicta.

Palma tant fina y esbelta
I ab tant de primor quarida,
Deu' en llur palau, par' que l'hajen
Los angelets entestida.

Tota ella, com lo pur lliri
Que dins clara font se cria,
E' es blanca; menys los sedosos
Brinets d'or ab que termina.

Na' enflocada ab dos esteles
Clares com les que al cel brillan;
Ca' y enlla' d'unes torreta,
Abont la gentil gracia habita.

Et cada costat de palma
Una roseta s'hi ovira;

Aboloses del verger cèlich
Per les Belleses collides.

I al mitjà, un pom de clavells,
Abont les abelles estines
Cobejan puclar mel dolça,
Al llur man oclor ensisau.

Pus avall, també hi ressaltan
Dos pometes esquisides,
Al finissim lli envetades
Car l'ayre no les mustigue.

.

Oh palma! oh hermosa palma!
Si avuy fós lo darrer dia
Que pogués durte a l'Esglesia
A ribre la benhida!

Matinada del diumenge de Ram, de 1872.